

ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Τραγούδα, γιά νά λυώσουν τά χιόνια,
ψάλλε ν' άνθίσουν πάλοι τά κλαδιά,
τοῦ Μάν νά πλημμυρίσῃ ἡ εὐδιδιά,
τῆς νεότητός μου ν' ἀρθοῦν τά πρώτα χρόνια.

Τραγούδα, τά οὐράνια ν' ἀνοίξουν,
ψάλλε, παράδεισος νά γίν' ἡ γῆ,
ροδόλευκη νά ξεπροβάλλῃ αὐγή,
Ἐδὲμ καί Κόλασις νά σμίξουν!

Τραγούδα νά σωπάσῃς τά ἀηδόνια,
ψάλλε γιά νά βουδάνῃς τά πουλιά,
γυρμένη στή θερμιά μου ἀγκαλιά
κηλόδοσε μὲς τὴν ψυχὴ μου αἰώνια!

Τυμφορδοτός.

ΑΣΦΟΔΕΔΟΙ

Συνείδητα, ὅταν ἤμην παιδίον, νὰ ἐξαπλώνωμαι
μὲ μίαν ἰδιαιτέραν χαράν εἰς τὰς ὄχθας τῶν χαν-
δακίων κάτω ἀπὸ τὰς σκιὰς τῶν ἱερῶν ἔργων
ἐπάνω εἰς τὰ νερά ἀπὸ τὰς ἄκρας τρίφυλλας, κί-
κωνοι καὶ ἀνεμώναι καὶ δένδρα μικρά μὲ ἄσπερα καὶ
κίτρινα καὶ ἄλουργά μεθυστικὰ ἄνθη καὶ συνεπλέ-
κοντο πρὸς τὰς περιπλοκάδας ἄλλων φυτῶν, ποῦ
ἀπὸ τὸν πυθμένα ἀνέρχοντο εἰς τὸ ἠλιακὸν φῶς
καὶ ἀνεμιγνύοντο μὲ σέλινα, μὲ κρῖνα τῶν ἄγρῶν
καὶ μὲ κλήματα, μὲ ἄλλα θειαστικίτρινα χαμη-
δένδρα καὶ στακτεροῦς ἀσφοδελούς καὶ ἀγριαδάς,
μὲ πολυποίκιλα ἄνθη μυροβόλα καὶ χόρτα, τὰ ὅ-
ποια σείονται καὶ διεγείρονται, ὡς κίματα ἐ-
ξογκοῦνται καὶ σκεπάζουν μὲ ἀρμονίαν καὶ χάρι-
τὰς δροσερὰς καὶ ἀνθρὰς ἐκτάσεις τῶν λιθα-
δίων. Ἡ ἀπειρία, τὸ πλῆθος αὐτῶ τῶν φεγγαδο-
λῶν ρωμάτων καὶ ἡ ἄρρατος ἀκολασία τῶν ἀ-
ρωμάτων μὲ ἐμέθυε, μοῦ ἤρθελε τὰ νεύρα, μὲ πα-
ρεπλάνη, μοὶ ἐγένετο κάποιαν ρεμβῆν; κάποιαν ἀ-
νεξήγητον παιδικὴν ταραχὴν, ἡ ὅποια ἐφαίνε μέ-
χρις ἀπροσδιορίστου φόβου. Κάποιο παιδικὸν τρα-
γοῦδι ἐψιθύριζαν τὰ χεῖρά μου, τὰ χέρια μου ἐ-
μάδων καὶ κατέστρεφον γύρω φύλλα καὶ ἄνθη,
προσεῖχον εἰς τὸ κηλόδομα τῶν κορυθαλλῶν καὶ

Μωῦσῆς Μ. Μωῦσειδης
Ιατρὸς.

*Ἐγγραφοὶ ἐν Ἀφιδὸν-καραχισάρ 1904.

ὅταν ἐμεσουράνει ὁ ἥλιος καὶ αἱ λαμπραὶ τοῦ ἀκτί-
νες διελθάντω εἰς τὰ νερά, μοῦ ἤρσε νὰ πλησι-
άζω τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὸν χρυσαργγυρον ἐκείνον
καθρέπτην καὶ νὰ βλέπω — νὰ βλέπω εἰς τὸ δια-
φανές καὶ μυστικὸν καὶ ἥσυχον βάθος τῶν. Ἄλλ'
ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν μου ὅλοι οἱ περὶ νερῶν θρύλοι
καὶ παραδόσεις καὶ ἀπεσπόμεναι αἰφνιδίως ἀπὸ κά-
ποισιν τρόμοι καὶ ἀνησυχίαν καὶ φρίκην, ἡ ὅποια
κατελάμβανε τὴν ψυχὴν μου. — Ἐὰ νερὰ ἐκεῖνα
μὲ τὰς ἀκόλαστους πολυχρῶμους φυτείας τῶν, μὲ
τὴν κυανότητά τῶν, καὶ τὴν μυστικὴν τῶν διεκί-
νεια, μοῦ ἐφαίνοντο μαγικά, στοιχειωμένα, περ-
μμένα ἀπὸ τὰ αἰθέρια καὶ παραδοξολόγια παρχύ-
θια τῶν Ἀραβικῶν Νυκτῶν. Ὅταν τὰς ἐσπέρας ἐ-
πάνω εἰς τὰ λιβάδια ἔλαμπαν τὰ ἄστρα καὶ ὑ-
ψίωνα εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ παιδικὸν καὶ ἀθῶν μου
βλέμμα, ἔβλεπα ἐπάνω ἐκεῖ κατὰ μυριάδας ὡ-
ραίους ἀγγέλους μὲ ἄσπρηνά πτερὰ, νὰ βλέπουν
μὲ ὀφθαλμοῦς λαμποσόλους καὶ νὰ μειδιῶν γλυκὰ
πρὸς τὰ παιδιά τῆς γῆς. Ὅταν ὁ πέπλος τῆς νυ-
κτὸς περιηργουῶτο καὶ διεστίζετο ἀπὸ τὸ μελιχρὸν
καὶ γαλακτώδες τῆς Σελήνης φέγγος, ἤχοι μυστι-
κοὶ διεδιδόντο πέραν ἀπὸ τὰ θραυσμένα κρύσταλλα
τῆς ρεματίας. Ἦσαν οἱ ρυθμοὶ τῶν μαγικῶν χο-
ρῶν τῶν Νυμφῶν τῶν νερῶν καὶ τὰ μυστικά καὶ
ρεμβῶδη ψυθυρίσματα τῶν καλαμώνων, οἱ θρηνώ-
δεις τῶν γούσι. Καὶ ὅταν ἄφικαν τὸν κόσμον αὐτὸν
τῶν μαγεῶν τῶν νερῶν μὲ τὰς ἐτμώδεις τῶν ἐν-
σαρκώσεως, μὲ τὰς ὄρσιαις καὶ θρηνητικαῖς τῶν Νυμ-
φῶν καὶ τοὺς οὐρανοῦς μὲ τοὺς ἀργυροῦς τῶν ἀγ-
γέλους καὶ ἐπίστρεφα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἔβλεπα
γύρω μου πρόσωπα ἀγαθὰ μὲ τὰ θεῖα μειδιάματα
τῆς μελιχρῆς τῆς καὶ τῆς κλωσύνης, μὲ ὄρσιαις
ψυχᾶς καὶ ὑπέροχα σύμβολα, καὶ κάποτε οἱ ἄν-
θρωποι μοῦ ἐφαίνοντο ἡμέθεοι πλήρεις ἀπὸ εὐγέ-
νειας καὶ ἠρωισμῶν, ζῶντες ἐν μακαριστῇ γαλήνῃ,
διαλαλούσης τὴν δύναμιν καὶ τὴν νίκην τῆς εὐτυ-
χίας καὶ τῆς χαρᾶς εἰς ὅλας τὰς μορφὰς καὶ εἰς
τοὺς ρυθμούς ὅλους καὶ ἡ ζωὴ μου παρουσιάζετο
τότε ὡς κάτι τὴ θωμασίον καὶ γοητευτικόν, ἀπὸ
ἀπροσδόκητα, ἀπὸ ποίησιν, ἀπὸ δροσερὰ χρώματα
καὶ φῶς . . .

Πέρασαν χρόνια. — Καὶ πόσον ὀλίγα χρόνια!
Καὶ τὰ μαγικά ἐκεῖνα χανδάκια μετεβλήθησαν εἰς
τοὺς ὀρθαλομοῦς μου εἰς ἕλη γεμάτα ἀπὸ χελώ-

νὰς καὶ φρόνους, σάπια καλάμια καὶ χόρτα δυ-
σώδη. Δὲν βλέπω πλέον θεὰς τῶν ρυακίων καὶ
χοροδὸς μαγικούς, δὲν ἀκούω πλέον εἰς τὰ μονό-
τονα ψυθυρίσματα τῶν καλαμώνων μελωδικούς
τῶν Νυμφῶν θρήνου. Οἱ ἄγγελοι κάποις ἐπίταξαν
ἀπὸ τὸν ἐσπερινὸν οὐρανὸν καὶ κινεῖνται πρὸ τῶν
ὀμμάτων μου εἰς τὸ ἀπερίγραπτον χάος πλανητῶν
νεκρὰ καὶ πεζὰ σώματα.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι;
*Ω, πῶς μετελλάχθη ἡ ζωὴ καὶ πόσον μετε-
βλήθησαν οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸν ὀλίγον τοῦτον
χρόνον! Δὲν εὐρίσκω πλέον τὰς ὄρσιαις καὶ εὐφρο-
σύνης ἀρμονίας τῶν παιδικῶν ἐντυπώσεων εἰς τὴν
ζωὴν ἐκτείνεται αὐτὴ ἐμπρὸς ὡς σκοτεινὴ καὶ
ἀκαθάρτης στενωπὸς μὲ τέλματα καὶ μὲ χαώ-
δεις ἀθύρους, αἱ ὅποια ἀνοίχουν τὰς κολάσεις,
ποῦ κλέπτουν τὸ φῶς ἀπὸ τὸν νοῦν καὶ ἀπὸ τὴν
ψυχὴν. Καὶ ἀκούω ὀμιλίας μὲ προεσχεδιασμένον
ἐνδιαφέρον· καὶ βλέπω γόρω μου χαιρετισμῶν
ἀνελευθερίων καὶ μειδιάματα προσποιημένα. Καὶ
βλέπω νέους καὶ γέροντας μὲ τὴν αὐτὴν ἀπάθειαν
καὶ ἀδιαφορίαν εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τὰ ὠραία ἔργα-
ματα, μὲ τὸν στεναγμὸν τῶν συντετριμμένων νεώ-
ρων, μὲ ἐπιτρυφεμένας καὶ χυδαίας εὐπροσηγορίας
καὶ τρόπους, χωρὶς καμμίαν εὐγένειαν καὶ χωρὶς
κάνενα ἠρωισμῶν.

Τὶ τυραννία τῆς διανοίας καὶ τί πόνος τῶν ὡ-
ραίων ψυχῶν!

Καὶ ἐγὼ ὁ ἄλλοτε ἀμέριμος, ὁ ὅποιος εἶχα
μίαν ποιητικὴν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων τοῦ
κόσμου, περιπατῶ τώρα μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμέ-
νην κατὰ γῆς, μὲ τὸν ἄκτυλον εἰς τοὺς κροτά-
λους μὲ τὸ βῆμα τὸ προδιόν τὴν θλίψιν τῆς σκέ-
ψεως καὶ τὴν πικρὰν μονοτονίαν τῆς ἀληθείας.

Τὶ μαύρη καὶ τί τρομακτικὴ μεταμόρφωσις!

Κλεάνθης Α. Βασσαρδάκης.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Τὰ γέυματα.

*Εν ἐκ τῶν δυσκόλων σημείων, εἰς τὰ ὅποια καταφαίνονται ἡ περὶ τὸ διακεῖν καὶ συμπεριφέρεισθαι δεξιότης τῆς οἰκοδεσποίνης, εἶναι τὰ γεύματα. Εἰς ταῦτα πρωτίστη αὐτῆς φροντίς πρέπει νὰ ᾖται τὸ νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς προσκεκλημένους τῆς πᾶσαν τέλει καὶ ἄνεσιν. Ἐπομένως τόσον ἡ διακόσιμος τῆς αἰθούσης, ὅσον καὶ ἡ παρασκευὴ τῶν ἰδισμάτων, ἀνάγκη νὰ ἐφελεχθῇ τὴν ἰδιαίτερον τῆς οἰκοδεσποίνης μέριμναν. Ἰδίως ὄφρα εἰς τὴν οἰκοδεσποινὰ νὰ παρέχῃ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν προσκεκλημένων τῆς οὐτως, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν ἀναλογία ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν, τὸν χαρακτῆρα, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἡλικίαν ἐπι' ἄλλως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ μεταξὺ αὐτῶν ταυτοῦτης ὀφείας καὶ ἐπισημοῦς, εὐχάριστης καὶ τῆς, συγχωρήσεως.

*Ἐπίσης μεγάλη λεπτότης ἀπαιτεῖται περὶ τὴν διανομήν τῶν θέσεων ἀναλόγως τῶν διαφόρων προσώπων, προτιμώμενον πάντοτε τῶν ἐξεχόντων λόγῳ κοινωνικῆς θέσεως καὶ τῶν ἐχόντων τὰ προσεῖτα τῆς ἡλικίας· ἰδίως δὲ παρατηρεῖται τοῦτο κατὰ τὰ ἐπίσημα γεύματα, ὅτε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀπροσῆχα περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο δύναται νὰ θεωρηθῇ σπουδαία ἔλλειψις.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσκεκλημένων εἶναι ἐπίσης ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. Ὁφείλομεν νὰ σεβώμεθα τὰς προλήψεις τῶν ἄλλων, ἴστω καὶ τὰς μᾶλλον παραλόγους. Ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ ἡ οἰκοδεσποινὰ, ὅπως παρακάθηται δεκαεὶα πρόσωπα εἰς τὴν τράπεζαν, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ἀντὶ τέρψεως, ἡγωνίαν μᾶλλον θὰ πρεσβύσῃ εἰς τοὺς παρακαθημένους.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καλὸν εἶναι νὰ μὴ προσκαλεθῆ τις περισσότερα τῶν δώδεκα προσώπων εἰς γεύμα. Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων πρακτικώτερων λόγων τὰς οἰκονομίας τῆς μητρίας τάξεως ἰδίως ἀπορῶντα καλὸν εἶναι νὰ μὴ παρακάθηται περισσότερα τῶν δώδεκα προσώπων εἰς τὴν τράπεζαν· ὁ λόγος· εἶναι ὁ εἶς· ὅτι τὰ διαφραετραπρεπὲς σκευὴ εἶνε συνήθως ἡρσθηγμένα κατὰ δώδεκα. Ἐὰν ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν ξένων εἶναι μέγας, ὥσπολλάκις συμβαίνει, τότε εἰς τὴν δεξιότητα τῆς οἰκοδεσποίνης ἀπόκειται νὰ τοπιθεθῇ αὐτοῦς οὕτως, ὥστε νὰ ἀποτελῶνται συμπλέγματα ἔχοντα ἀνάλογον μορφώσεως χαρακτῆρα καὶ ἡλικίας. Τοιοῦτοτρόπος δύναται νὰ ἐπικραθῇ μεταξὺ αὐτῶν οἰκειότης σχέσεως καθιστώσα τερπνὴν καὶ εὐάρεστον τὴν συνανατροφὴν.

Συνταγαὶ μαγειρικῆς.

Σομαρικόν με τυρόν.
Διαλύσατε ὀλίγον βούτυρον ἐντὸς μικρῆς κατασάρας, προσθέσατε εἰς αὐτὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον δύο κοχλιάρια φρένας καὶ φαναμυγιέτες συνεχῶς διὰ ξυλλίνου κοχλιarioύ. Ξύσατε εἰς τὸ μίγμα ἥμισυ κύπελλον χλιαροῦ γαλακτος χωρὶς νὰ κόψητε νὰ τὸ ἀνακατόνητε καὶ προσθέσατε ἄλας

καὶ πέπει. Ἀφήσατε νὰ βράσῃ ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα λεπτά ἐπὶ ζωηροῦ πυρός· ἀκολουθῶς προσθέσατε ὀλίγη γραβίρα καὶ παρμεζιάναν τριμμένην καὶ δύο κρόκους ὠδῶν, τῶν ὁποίων τὰ λευκάματα κτυπῆτε ἰδιαίτερος. Σχηματίζετε ἐκ τῆς ζύμης μικροὺς κυλίνδρους· ἢ σφαίρας, βυθίζετε εἰς τὰ κτυπημένα ὠὰ καὶ τηγνίζετε ἐπὶ πέντε λεπτά μετακινῶσαι αὐτὰ μετὰ προσοχῆς, διότι τρέβονται πολὺ εὐκόλως. Σερβίρετε μετὰ τηγανισμένου πετροσίλου.

Γλύκισμα με κρέμαν.

*Ἐτοιμάσατε κρέμαν με πέντε κρόκους ὠδῶν, δύο ποτήρια γαλακτος· καὶ πέντε κοχλιάρια ζαχαρώδους. Ἀφήσατε νὰ βράσῃ ἀνακινῶσαι συνεχῶς· ἀποσύρετε ἀπὸ τὸ πῦρ καὶ προσθέσατε μικρὸν τεμάχιον ναποὶ βουτύρου.

Προσθέσατε κομμάτια εἰς τεμάχια ὀπωρικά ζαχαρωτὰ (fruits confis ή oristallisés) ἢ κατὰ τὸν γεμίονα καὶ κάρμα, τὰ ὅποια καθάριζετε, ρίπτετε εἰς βράζον σιρόπιον καὶ ἀφίστε ἐπειτα ἐπὶ μακριῶν νὰ ψυχρανθῶσιν.

*Ἔχετε ἑτοίμη φόρμαν με λεπτόν ρυλλόν ζύμης, ἐντὸς τῆς ὁπία· γύνετε τὴν κρέμαν καὶ ἀφίστε εἰς μέτριον φούρον, μέχρις ὅς κοκκινήσῃ ἡ ζύμη.

Μαρμελάδα ἀπὸ τομάτας.

Κόψατε εἰς τεμάχια ὀρίμους τομάτας, τῶν ὁποίων ἀφαιρεῖτε τοὺς σπόρους. Συνθλίψατε τὰς· καλῶς καὶ προσθέσατε ὀλίγη βανίλλην καὶ ζάχαρον. Ἀφήσατε τὸ μίγμα νὰ βράσῃ ἐπὶ τινα λεπτά ἐπὶ ζωηροῦ πυρός ἀνακινῶσαι διαρκῶς· καὶ ὅταν συμπυκνωθῇ, κενώσατε εἰς κατάλληλα δοχεῖα.

ΑΓΑΛΕΪΑ ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΠΑΝΤΟΙΑ

ΚΟΡΝΗΘΙΑΣ Λ. ΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ (ΠΑΠΥΡΟΙ)

Table listing prices for various items like 'συλλογὴ ποιημάτων', 'ΚΟΡΝΗΘΙΑΣ Λ. ΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ', 'ΠΑΠΥΡΟΙ', and 'Εὐρίσκονται μόνον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Βοσπορίας.'

Περιοδικὸν Πλειὰς ἐν Πειραιεῖ. Ἦρξατο ἐκδόμενον ἐν Πειραιεῖ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σπυρ. Καχριμάνη ἡ «Πλειὰς», μηνιαῖον φιλολογικὸν περιοδικόν, περιέχον τερπνὴν καὶ ποικίλην ὄλην. Εἰς τὴν νέαν συνάδειον εὐχόμεθα μακροβιότητα καὶ ἐπιτυχίαν τὴν σταδιοδρομίαν.

*Ἐμπορικὸν Ἡμερολόγιον Ζαχαρόβι. Ἀνταποκρινόμενον πληρέστατα εἰς τὸν προσημῶν τοῦ διὰ τῶν πολλῶν, ἀς παρέχῃ ἔμπορικῶν, χρηματικῶν καὶ ἄλλων διαφόρων πρακτικῶν πληροφοριῶν, ἐξήλθε τῶν πιστηρίων τὸ ἔμπορικὸν ἐγκόλιον ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σπυρ. Ζαχαρόβι, ἀποδίδον ὅτιω χροῖσμον εἰς τοὺς περὶ τὰ πρακτικὰ ταῦτα σταθία ἀσχολουμένους. Ἐν τῆσι τὸ τευχίδιον περιέχει λίαν εὐχρηστὸν μαθηματικὸν χρονολογικὸν ἐγκόλιον ἡμερολόγιον. Τὸ κ. Ζαχαρόβι· εὐχόμεθα παντοῖαν ἐπιτυχίαν.

Εἰς ἔξασεις τελεωφίτων γυμνασίου. Ὁ καθηγητὴς πρὸς τὸν ἐξετάζομενον τελεωφίτου. Ἡμορεῖτε, κύριε, νὰ μᾶς εἰπῆτε τὸν πρῶτον στίχον τῆς Ἰλιάδος; Μήπως, κύριε, δὲν ἤκουσατε καλῶς; τὸν πρῶτον στίχον τῆς Ἰλιάδος, παρακαλῶ; . . .

Ὁ τελεωφίτου, ὁ ὁποῖος καθ' ὄλην τὸ διάστημα τῆς προτύπου μαθητικῆς τοῦ δὲν ἔδωκε πολλὴν σημασίαν εἰς αὐτὰ τὰ πρέμματα, καὶ θεωρεῖ μάλιστα περιττὴν τὴν σπουδὴν τῆς ἐργασίας, ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἰσθῆσθε ἀφώνητος πρὸς μεγάλην ἀμηχανίαν τοῦ καθηγητοῦ! . . . Τέλος εἰς ἔληκτον συμμαθητῆς τοῦ τῷ φησὶ ἀπαρτήρητος: «Μῆνερ εἶδες θεὰ Πηλεΐδαυ Ἀχιλλῆος, ὑδλομένην» . . . Λοῖπόν κύριε, τὸν πρῶτον στίχον τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου, με ἔνοεστε; Ἀλλ' ἦδη ὁ φαστήρ τοῦ γυμνασίου, ἀνεθάρρως . . . καὶ . . . ἐπειδὴ ἦτο ὀλίγον βαρῆκος, ἐπαναλαμβάνει ὡς ἤκουσε μετὰ μετρίαν ὑπερηφανίαν ἀπαγγέλλων δυνατὰ μετὰ στόματον. Μῆνα εἶδες, θεὰ μου, τὴ σκηλῶ τοῦ Ἀχιλλῆα τὴ βουλειαιμένη; Ὁ καθηγητὴς ἀνεγείρεται λυσσῶν καγγασμοὶ δεξῶ καὶ ἀριστερῶ! . . . Ἰδὼ εἰς τελεωφίτου, ὅτις προσέλαβεται θαυμαστὸς μαλλιαροῖ! . . .

Τύπος ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ Κουρσοῦμ-Χάη ἀριθ. 3